

Rhys Stone, Kris Hitchen, Debbie Honeywood, Ken Loach, Paul Laverty i Katie Proctor, en l'estrena de 'Sorry we missed you' ■ EFE / IAN LANGSDON

Ken Loach presenta a Canes 'Sorry we missed you', en què reflecteix les condicions laborals actuals, però forçant les situacions dramàtiques

Treball precari

Imma Merino
CANES / ENVIADA ESPECIAL

No hi ha dubte que Ken Loach i el seu guionista, Paul Laverty, estan atents al desenvolupament de les condicions laborals i econòmiques, amb els problemes personals i socials que se'n deriven, de la classe treballadora en el món occidental. Una situació que aborden amb les seves històries ambientades en ciutats angleses com ara Newcastle, on transcorre *Sorry we missed you*, que es va presentar ahir a la secció oficial competitiva del festival de Canes. Si a *I, Daniel Blake*, amb la qual Loach va guanyar fa tres anys la seva segona Palma d'Or, mostra la precarietat d'un jubilat forçat

a causa dels seus problemes físics, en aquesta nova pel·lícula presenta una família marcada pel fet que tant el pare com la mare han de fer una jornada laboral interminable que pràcticament fa que no puguin dedicar-se als seus dos fills, un adolescent rebel i una nena sensible,

El film acumula desgràcies i deshumanitza els 'dolents' fins a fer-ne una caricatura

que, com anuncia el títol, els troben a faltar.

El pare es diu Ricky i la mare, Abby. Encarnats de manera respectiva per Kris Hitchen i Debbie Honeywood, un altre element que s'ha de reconèixer a Loach és el seu talent per triar actors i dirigir-los de manera que resultin absolutament creïbles. El cas és que no només les jornades de treball de Ricky i Abby són interminables. Sense contracte laboral, treballen a la intempèrie, sotmesos a les exigències de les empreses. Ricky treballa per a una empresa que reparteix productes comprats per internet: catorze hores diàries conduint una furgoneta i entregant paquets sota el control de la

tecnologia moderna. Pel que fa a Abby, assisteix persones malaltes o amb problemes de mobilitat i procura establir-hi relacions afectives a contracorrent de les pautes definides per l'agència per a la qual treballa. Insisteixo que Loach i Laverty capten l'aire d'aquest mal temps en relació amb el món laboral i les condicions de vida de les classes populars.

El problema és que hi ha un moment a partir del qual en fan un gra massa i forcen les situacions dramàtiques, acumulen desgràcies i deshumanitzen els *dolents* fins a fer-ne una caricatura. Ho tornen a fer amb *Sorry we missed you*.

Molt diferentment, sen-

se efectismes dramàtics, el documentalista anglès Lech Kowalski també reflecteix la precarietat del món laboral contemporani a *On va tout péter*, en què segueix la lluita dels treballadors d'una empresa francesa d'equipament automobilístic (GM&S) que, amenaçada de tancament a conseqüència de la deslocalització a la recerca de mà d'obra més barata, és comprada per una altra empresa, que, amb el vistiplau de l'administració, redueix la plantilla a la meitat. En aquest documental, presentat en la Quinzena de Realitzadors, Kowalski mostra una lluita condemnada a fracassar sense que aquells que la fan perdin la dignitat. ■

Irrupció del jove cineasta rus Kantemir Balagov

La història de dues dones a Leningrad

Mati Diop, neta del cineasta senegalès Djibril Diop Mambety, ha dut a la secció oficial

del festival de Canes un film, *Atlantique*, que fa present el drama dels africans ofegats al mar en l'intent d'arribar a Europa en barca. Tanmateix, no ho mostra directament amb imatges que reconstrueixin una travessia infausta, sinó a

través de la possessió que els morts fan dels cossos de les joves que resten a la costa africana. És així que allò fantàstic, en clau política, transfigura el realisme amb el qual en principi es narra la història d'un amor impossible.

La transició del realisme a allò fantàstic no es fa de manera prou convincent, però hi ha, a *Atlantique*, una força política i alhora poètica remarcable. Tanmateix, és a *Un certain regard* on s'ha projectat un film d'impacte: *Beanpole*, del

jove director rus Kantemir Balagov, que, amb imatges de gran potència visual i basant-se en un text de Svetlana Aleksievitx, explica la relació entre dues dones al Leningrad traumatitzat posterior a la Segona Guerra Mundial.

Crítica teatre

Jordi Bordes

Codi en procés

Un, ningú, cent mil

Autor: Luigi Pirandello
Director: Ferran Utzet
Intèrprets: Laura Aubert i Marc Rodríguez
Dimarts, 14 de maig (fins al 19) a la Biblioteca de Catalunya.

Ferran Utzet ha triat una peça molt estranya per estrenar-se en la comèdia. La vis còmica dels dos intèrprets l'ha vençut. L'obra parteix d'un embolic que podria signar en Pere Calders (un home ho deixa tot obsesionat per descobrir que tothom es fa una concepció d'ell mateix en la qual no es reconeix) i que té una arrencada ben divertida, certament. El plantejament, absolutament central permet com, a la narració de Marc Rodríguez, Laura Aubert es vesteix de la resta dels personatges amb una caricatura ben estrafolària. Hi ha una representació quasi mimètica dels fets que es narren, com quan un es mira el mirall, que sempre s'hi veu reflectit. En aquesta part, la peça roda pendent avall alegrement, a partir del drama del dissortat Vitan-gelo Moscarda. La roda perd l'equilibri quan el banquer vol despendre's del seu reflex del mirall, vol reconèixer-se d'alguna manera. Arrenca la part més parateatral i de redefinició dels conceptes. És un passatge un punt més enrevessat que obliga a abaixar la velocitat. Però l'ansia d'agradar porta els intèrprets a posar intermitentment personatges en clau paròdica. És una fórmula que no barreja prou bé i que trenca el to fantàstic i despreocupat que hi havia plantejat.

El repte de l'home de ser algú (sense necessitat de triomfar però sí de saber-se un mateix) és un drama filosòfic ben còmic. Les plantes no tenen aquest dilema. Oriol Broggi, un mestre en adaptacions, juga al fet que els actors s'intercalin rèpliques d'un mateix personatge. Posar forma i veu pot ser divertit però trenca la màgia de la literalitat. El codi no reix aquest cop. ■